

VELİAHTIN ÖLÜMÜ:

Bir Allah dostuna sormuşlar nasıl bir hayat yaşayalım? diye. Allah dostu da şöyle cevaplamış : “ Son nefesinizde nasıl bir hayat yaşamış olmayı isterseniz öyle yaşayın” diye noktalamış. Allah dostunun bu cevabı bir ömrün özetidir. Sürekli ölümü düşünerek yaşamak elbette mümkün değildir. Şayet sadece ölümü düşünerek yaşasaydık ilerleme olmaz, hayat dururdu. Allah insana öyle bir duygu vermiş ki cenazemizi kabristana götürürken ağızlar sus pus. Ama ne zaman mevtayı mezara koyup, üzerine tıka basa toprak attıktan sonra kabristandan çıktığımızda ölümü birden unutuyoruz. Sanki ölüm arkadaşımıza, komşumuza gelecek de bize gelmeyecekmiş ve hiç ölmeyecekmiş gibi bir hayat yaşamaya devam ediyoruz. Oysaki Peygamberimiz ömür formülünü vermiş. “ Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalışınız, yarın ölecekmiş gibi de ahret için çalışınız” Ne var ki bizler hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için çalışıyoruz. Sonunda aniden kendimizi ölüm döşeginde bulunca da en yakınlarımızdan, doktorlardan medet umuyoruz. Oysaki medet umduğumuz insanlar da kendimiz gibi ölümlüdür. Manisa'nın en ileri gelen ailelerden birinin büyüğü ölümcül bir hastalığa yakalandığında çocuklarına bağırmış: “ Beni neden Amerika'ya götürmüyorsunuz? Ben bu parayı niçin kazandım” diye hakaretlerde bulunduğu hastanın en yakınından dinlemiştim.. Netice ölüm karşısında en sade vatandaştan, anlı şanlı krallarına kadar herkes çaresiz bir telaş içine giriyor. Ortaçağda Avrupa'da ünlü Hessen dükası hanedanın veliahtı genç yaşta amansız ölümcül bir hastalığa yakalanır. Doktorlar tedavisi mümkün olmayan bir hastalık olarak teşhisini koyunca. annesi gözyaşlarını içine akıtarak ağlamaya başlar. Öleceğini anlayan veliaht da telaşa kapılır kendine göre çareler aramaya başlar.

- Anne ecelin gelip beni öyle kolayca almasına müsaade etmeyeceğim. Göreceksiniz onu buraya sokmayacağım. Kılıçlı mızraklı kırk kişi gelip başımda beklesin, pencerenin etrafına toplar dizilsin, Azrail yaklaşmaya cesaret ederse hiç acınmasın. Gereği yapılsın. Zavallı Veliht'ı kırmamak için emri üzerine toplar pencere kenarına mevzilenir, kılıçlı kırk kişi Veliht'ın odasında nöbet tutmaya başlar. İçlerinden birini tanıyınca “Lorraine lorraine” diye seslendi. Asker yatağa yaklaştı. Askere “ Biliyorsun sen benim en yakın arkadaşımın. Şu keskin kılancınla Azrailli bana yaklaştırmazsın, değil mi?” dediğinde asker Lorraine “ Hiç merak etme Veliht'ım, yaklaştırmam” der. Bu arada sarayın papazı hastaya yaklaştı ve çarımha gerilmiş küçük İsa heykelini göstererek kendisiyle uzun uzun fısıldayarak konuştu. Genç Veliht papazı şaşırarak dinledi. Sonra birden telaşla: “ söylediklerinizi çok iyi anlıyorum rahip efendi, kendisine para verirsek hizmetlimizin çocuğu küçük Beppo benim yerime ölmez mi? deyince, papaz cevap vermede nutku tutuldu yine kulaklarına fısıldayarak konuştu.
- Anlattıklarınız çok üzücü sayın peder. Ama neyse ki cennette yine Veliht olacağım. Tanrı mutlaka benim soyluluğumu dikkate alıp, bana ona göre davranacaktır. Sonra annesine döndü:

- En güzel giysilerimi ve beyaz mantomu getirsinler. Bari cennette biraz güzel görüneyim. Rahip üçüncü kez Veliht'la konuştu. Yavaş yavaş bir şeyler anlattı. Daha sözünü bitirmemişti ki Veliht:
- Yaa! Demek ki ölümün karşısında ne anneler – babalar, ne rahipler, ne askerler, ne de doktorlar bir şey yapamıyorlarmış, Veliht olmak da hiçbir işe yaramıyormuş! Dedi . Sonra duvara döndü çaresizce acı acı hıçkırarak ağladı. Üçüncü hıçkırışta Annesi, babası, rahip ve askerler başında iken üçüncü hıçkırıkta ruhunu teslim etti.

Hayatı boyunca dağdan odun getirerek satıp maişetini sağlayan adam ileriki yaşlarında yaptığı iş baya kendisine ağır gelmeye başlar. Hayatın yükünü çekemez olur. Bir yaz günü ormandan edindiği odunları sırtında taşırken yorulur sıcaktan bir dili bir karış çıkar ve bir anda sırtındaki odunları fırlatarak “ Yeter be! Ne çektiğim bu hayattan! Azrail gel de al canımı” der. Aniden Azrail karşısında arz-ı endam eder “ Geldim” der. Telaşa kapılan ihtiyar “ Şu odunları sırtıma almaya yardım et de kulübeme kadar gideyim” der. Evet ölüm karşısında herkes telaşlanmaktadır. Eli ayağı, dili birbirine dolaşmaktadır. Dünyanın en fakiri iken, ahir ömründe elli altı yaşında dünyanın en zengin insanı olan Steve Jobs'u bütün parası bir gün olsun yaşatamamıştır. Oysa ki bir gün sonra iphone 4 dü tanıtacaktı.

Dinimize göre nefesler sayılıdır. Ne bir saniye öne, ne bir saniye geri bırakılır. Tıpkı güneşte ve lodosta ılgıt ılgıt eriyen kar gibi. Her nefes alıp verişimizde, biz de, bize verilen ömür sermayemizi tüketiyoruz. Jobs da ömür sermayesini tüketip son nefesini verirken ağzından dökülen şu cümle olmuştur. “ **ÖLÜM HAYATIN EN BÜYÜK İCADIDIR**” diye ruhunu teslim etmiştir.

Ve yazımızın başına dönelim. “ Son nefesinizde nasıl bir hayat yaşamış olmayı istersek şimdiden öyle yaşayalım.”

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin bu hafta Menemen Atatürk Anadolu Lisesi'ndeki seminerinden sonra okul müdürleriyle